

Végre egyedül vagyunk. A csend, amely a nappalira telepszik nem túl kellemes, nekem mégis megfelel. Elégedetten nézek körbe a kis birodalmamban, amelynek minden egyes zegzugát ismerem, majd a tekintetem lassan az övébe mélyesztem. Aggodalmas, mély ráncok jelennek meg a homlokán, ahogy próbálja állni a tekintetem. Olyan meredten és mozdulatlanul bámuljuk egymást, mintha azon versenyeznénk, ki bírja tovább fenntartani ezt a cseppet sem kellemes szemkontaktust. Végül én nyerek. Bosszúsan fújtatva fordítja el az ablak felé a fejét, miközben egy hatalmasat sóhajt.

Felállok a padlóról, ahol eddig a kényelmes szőnyegen üldögéltem, és helyet foglalok a vele szemközti dohányzóasztalon. A mozgásra reagálva rám emeli a tekintetét, nyomon követi a szemével, ahogy leülök és kényelmesen elhelyezkedek.

– Ideje már, hogy úgy beszéljünk, mint felnőtt férfi, a felnőtt nővel. Éretten, megfontoltan, körültekintően, tényérhajgálás nélkül – kezdek bele a kellemesnek cseppet sem ígérkező beszélgetésünkbe, mire felkapja a fejét.

– Estelle, én úgy érzem, hogy te utálsz engem...

– És mégis, miből jöttél rá, te észkombájn? Abból, hogy akármikor hozzám érsz, felképelek, vagy abból, hogy a közeledbe sem megyek, ha te a környéken tartózkodsz?

– Tudod, a tekinteted, olyan a legtöbbször, mintha nem is tudom...

– Neked, meg mégis, mi bajod van a tekintetemmel? Én igenis, hogy szépen tudok nézni a gyönyörű macskaszemeimmel! Nem mindig szoktam ám gyilkos pillantásokat vetni az emberekre! Ezt csak te érdemelted ki, te semmirekellő gazember!

– Olyan érzésem van legtöbbször a közeledben, mintha egy rossz anyóssal lennék összezárva, egy nagyon szűk, meglehetősen levegőtlen helyre!

– És egy anyós tud ilyet? – nevetek fel kárörvendően, majd a kezébe marok, hogy érezze a szeretetemet.

– Mégis, mi ütött beléd, az isten szerelmére?! Hogy lehet egy ilyen gyönyörű teremtés, mint te, ennyire agresszív és erőszakos? Hát, tényleg ennyire antiszociális vagy, te szerencsétlen?!

– Antiszociális az édesanyád bőrbugyogója! Én igenis rendelkezem szociális érzelmekkel, de nem a te irányodban fogom őket kamatoztatni!

– Tudom, hogy akkor kerültél közelebb hozzám, amikor én nem voltam itt, mert...

– Mert épp más nővel múltad az idődet, te mocskos pernahajder...

– Igazából hagyjuk, miért nem voltam itt, de a lényeg az, hogy most már én is itt vagyok. El kell fogadnod, hogy már kettőnknek kell osztozkodni rajta és a szeretetén! Kompromisszumot kell kötnünk, hogy békében megférjünk ebben a lakásban, te meg én!

– A béke alatt, mit értesz?

– Én nem foglak téged kihajítani mellőle az ágyból, nem teszek ki az udvarra, és nem rúglak le a kanapéról, cserébe te nem harapsz, rúgsz, karmolsz és pofozol fel, ha meglátsz és odakerülsz melléd!

– Hogyan egyezkedhetnék veled, amikor úgy utálsz, ahogy én téged?

– Tudom, hogy nem túlzottan kedveljük egymást, de...

– Ha ő is képes egy ilyen állatot szeretni, mint te, akkor talán én is el tudlak kegyességből viselni téged...

– Ő szeret mindkettőnk, így nekünk is meg kell békélnünk egymással!

– Azért a miheztartás végett közölnöm kell veled, hogy engem kismilliószor jobban szeret, mint téged...

- Épp ezért, áll az alku, Estelle?
- Estelle?
- Bocsánat, Elle! Szóval, szent a béke?
- Szentnek nem szent, mert lehet, hogy véletlenül kitépem a szíved a helyéről, átharapom-karmolom az ütőered, vagy a szemekkel fogok gombfocit játszani az éjszaka közepén a fényesre csiszolt parkettán, de azért egy részleges békében kiegyezhetünk. Itt a kezem, nem disznóláb!
- Drágám – szólítja meg a fürdőszoba ajtajából Dant, a gazdám, Eileen –, te mégis, mit csinálsz a macskával? Már legalább tíz percre furcsa nyávogást hallok felőletek, most meg a mancsát fogod, anélkül, hogy valamelyikőtök vérezne.
- Á, semmiség. Inkább öltözz, hogy odaérjünk időben az előadásra! – néz rá bárgyún azzal a kaján tekintetével, majd ugyanilyen intenzitással rávillantja mind a harminckét fogát, amiből hamarosan – lévén, semmiség az alkunk csupán – csodaszép nyakláncot fogok magamnak fűzni, csak jöjjön már el végre az este...